

# SAALISTAJIEN JÄLJILLÄ

Vertaisarvioinnista sekä normaaleista tieteellisistä käytänteistä piittaamaton saalistajajulkaiseminen puhuttaa tiedeyhteisössä. Vaakalaudalla on paitsi saalistajalehdissä julkaisevan tutkijan oma maine, myös tieteellistä tutkimusta kohtaan tunnetun yleisen luottamuksen rapautuminen. Mistä nopeasti kasvaneessa, avoimen julkaisemisen mainetta tahranneessa ilmiöissä oikein on kysymys? Kuka saalistajalehtiin kirjoittaa? Ja miten erottaa luotettavat julkaisukanavat käärmeöljyn kauppiaista?

## Saalistajan monet nimet

**T**ermien *saalistajalehti* ja *saalistajakustantaja* isänä pidetään amerikkalaista Jeffrey Beallia (Shen & Björk 2015). Suomalaisessa keskustelussa on käytetty myös käsitettä *petojulkaisijat* (Roinila 2016; Holopainen, Kuusela & Roinila 2018), ja samaan ilmiöön viittaa myös puhe petollisista (*deceptive*), pimeistä (*dark*) ja pseudo-lehdistä (*pseudo-journals*) (Cobey et al. 2018; Laine & Winker 2017).

Lyhyesti ilmaistuna saalistajalehdet ja -kustantajat ovat tieteen valekaapuun verhoutuneita julkaisukanavia, jotka veloittavat toimittamiseen ja julkaisemiseen liittyvistä palveluista, mutta – kuten lukuisat esimerkit osoittavat – eivät kuitenkaan tarjoa niitä (esim. Strinzel et al. 2019). Kaikki saalistajalehdissä julkaistut artikkelit eivät tietenkään automaattisesti ole hölynpölyä, mutta kuvaavaa kuitenkin on, että saalistajiksi luokitellut lehdet ovat esimerkiksi olleet valmiita julkaisemaan yhdestä ja samasta lauseesta (*Get me off*

*your fucking mailing list.*) koostuneita artikkeleita kirjoittaja- eli APC-maksua (*article processing charge*) vastaan (Stromberg 2014). Ne ovat myös hyväksyneet toimituskuntaansa fiktiivisiä henkilöitä, joiden kuvitteelliset julkaisut ja osaaminen eivät millään tavoin ole liittyneet lehden alaan (Pisanski et al. 2017).

Olemattoman tai täysin pinnallisen referee-prosessin lisäksi saalistajille tyypillisiä ovat aggressiivinen markkinointi (spämmäys), tekaistut impact factorit sekä harhaanjohtavat ja usein valheelliset tiedot julkaisun kotisivuilla. Leimallisia ovat myös vakiintuneiden lehtien ulkomuotoa imitoivat, usein American tai International -alkuiset nimet, joiden taakse kätkeytyy kuitenkin usein Intian tai Nigerian tapaisiin maihin rekisteröity yritys. (Eriksson & Helgesson 2017.) Osa isoimmista, kymmeniä tai satoja nimekkeitä julkaisevista saalistajakustantajista – kuten intialaistaustainen Omics sekä turkkilaistaustaisen Waset (*World*

*Academy of Science, Engineering and Technology*) – järjestäjää myös konferensseja (*predatory conferences*), joiden toiminta noudattelee saalistajalehdistä tuttua kaavaa (Bauer 2018).

Vaikka yllä mainittuja käytäntöjä voi syystäkin kutsua petomaisiksi, on saalistaja-termin osuvuutta kuitenkin enenevässä määrin alettu kyseenalaistaa (Esim. Eriksson & Helgesson 2017; Shen & Björk 2015). Ongelmana on ensinnäkin, että koska ainakin osa tutkijoista turvautuu saalistajiin tietoisesti, ei ajatus petomaisista lehdistä sekä näiden riistaksi joutuvista viattomista tutkijoista täysin vastaa todellisuutta. Tällaisissa tapauksissa voidaan pikemminkin puhua symbioosista epätoivoisen tai vilpillisen tutkijan sekä epärehellisen kustantajan välillä. (Kolata 2017.)

Niin ikään on huomautettu, että sikäli kun saalistajien synneiksi laskeaan ylisuuret APC-maksut sekä akateemisen järjestelmän hyväksikäyttö, tuntuisi termin soveltamisala laajenevan perinteisten akateemisten kustantajien suuntaan (mm. Anderson 2015). Erona tietenkin on, että jälkimmäisten vertaisarviointia pidetään laadukkaana – joskaan ei monien mielestä niin laadukkaana, että se *itsestään selvästi* oikeuttaisi Elsevierin ja T&F:n tapaisten yritysten liki 40 % voittomarginaalit sekä jatkuvat hinnankorotukset.

Vieläkin ongelmallisempaa on, että saalistaja-termi kerää helmaansa useita erilaatuisia julkaisemisen huonoja käytäntöjä tarkoituksellisesta pahantahtoi-

suudesta taitamattomuuteen, joiden pitäminen erillään on tärkeää julkaisujen ja kustantajien laadusta keskusteltaessa (Anderson 2015; Smith 2017; Eriksson & Helgesson 2017). Ratkaisuksi on tarjottu tässäkin artikkelissa viljeltyä termiä *kyseenalainen* lehti/kustantaja (esim. Frandsen 2019), joka on käsitteenä saalistajalehteä neutraalimpi, mutta ei sinällään poista eri käytäntöjen niputtamiseen liittyvää ongelmaa.

### Kuka saalistajalehtiin lankeaa?

**K**yseenalaisten julkaisukanavien määrästä tai liikevaihdosta ei ole saatavilla tarkkoja tietoja. Shen ja Björk (2015) kuitenkin arvioivat, että tällaisia lehtiä oli vuonna 2010 noin 2000 ja vuonna 2014 noin 8000 kappaletta, lehtien julkaisemien artikkeleiden kokonaismäärän noustessa satoihin tuhansiin. Cabellsin ylläpitämältä mustalta listalta taas löytyi heinäkuussa 2018 kaikkiaan 9051 lehteä (Teixeira da Silva 2018, 788) ja elokuussa 2019 jo yli 11 000 lehteä. Kyseenalaisten julkaisukanavien lukumäärä olisi siis näiden lähteiden valossa yli viisinkertaistunut kymmenessä vuodessa – mutta kenen kustannuksella?

Jonkinlaisen kuvan saalistajalehtien tyypillisistä asiakkaista saa tarkastelemalla *British Journal of Science* -lehteä, jota Beall (2013) on kutsunut kirjoittajien virkavirheiden sekä epäeettisten julkaisukäytänteiden rikkaaksi aarreaitaksi. Esimerkiksi kaikki lehden 17 (2) numeroon kirjoittaneesta 13 tutkijasta

olivat Jordaniasta, kun taas aikaisemman, 17 (1) numeron kirjoittajista 11 oli Jordaniasta ja 5 Nigeriasta.

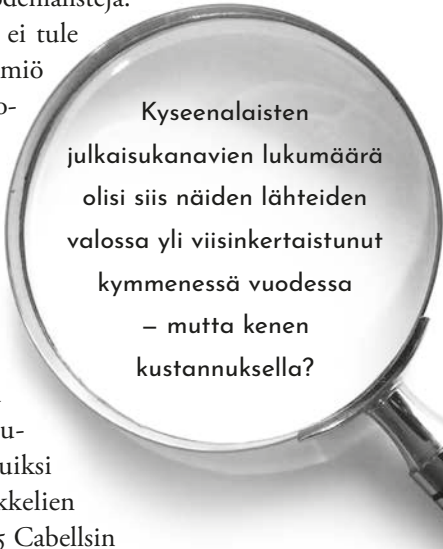
Kyseenalaisiksi luokiteltujen lehtien asiakaskunnan voimakas keskittyminen juuri Lähi-itään, Afrikkaan sekä etenkin Etelä-Asiaan, on seikka, jonka myös monet tutkimukset (Shen & Björk 2015; Machacek & Srholec 2017 jne.) ovat vahvistaneet. Esimerkiksi Xia et al. (2015) havaitsivat, että siinä kun PLoS:n tapaisissa, arvostetuissa OA-lehdissä julkaisseet tutkijat olivat miltei aina amerikkalaisia ja eurooppalaisia, oli 90 % saalistajiksi luokiteltujen lehtien kirjoittajista nuoria (ja oletettavasti kokemattomia) tutkijoita kehittyvistä maista, tavallisimmin Intiasta, Pakistanista ja Nigeriasta.

Silti olisi väärin olettaa, ettei saalistajalehtien muodostama ongelma kosketaisi globaalin tieteen johtotähtiä. Päinvastoin, vajaa prosentti Scopus-viitetietokantaan indeksoiduista, amerikkalaisten tutkijoiden kirjoittamista artikkeleista on julkaistu epäilyttävissä lehdissä, ja muun muassa biolääketieteessä sekä taloustieteessä saalistajalehdet näyttäisivät saaneen vieläkin vahvemman jalansijan. (Cobey, Grudniewitz & Lalu et al. 2019; Wallace & Perri 2018.)

Tiedetään myös, että noin 5 % italialaisista tutkijoista on julkaissut epäilyttävissä lehdissä (Bagues et al. 2019), eivätkä Saksasta ja Britannian saadut tulokset nekään ole mairittelevia, vaikkeivat ne Italian lukuja lähenteleäkään. Erimaalaisten tutkivien toimit-

tajien tekemä kattava selvitys (Alecci 2018) nimittäin osoitti, että noin 5000 saksalaista ja saman verran brittejä oli julkaissut U.S. Federal Trade Commissionin hampaisiin huijausyritystensä tähden joutuneen Omicsin (Prasad 2019) sekä Waset:in lehdissä viimeisen viiden vuoden aikana. Kaikki selvityksessä tavatut kirjoittajat eivät myöskään olleet nuoria ja kokemattomia, vaan mukana oli myös useita tunnettuja professoreita – sekä saalistajalehtien vakioasiakkaisiin kuuluvia lääkefirmojen edustajia ja ilmastodenialisteja.

Tämän jälkeen ei tule yllätyksenä, että ilmiö koskettaa myös Suomea (Sandell 2018). Saalistajiksi luokitelluissa lehdissä julkaisseiden suomalaisten tutkijoiden *lukumäärästä* ei tosin ole tietoa, mutta vuosina 2011–17 julkaistujen, vertaisarvioituiksi raportoitujen artikkelien joukosta löytyy 675 Cabellsin tai DOAJ:in saalistajiksi määrittelemisessä lehdissä julkaistua artikkelia. Tämä vastaa noin 0,4 % kaikista ajanjaksona julkaistuista, yhteensä 183 852 vertaisarvioidusta artikkeleista. Saalistajalehdissä julkaistujen artikkeleiden määrä näyttäisi myös hienoisesti kasvaneen julkaisumäärien yleistä kasvua vastaavasti, mutta kuten Pölönen ja Savolainen (2019) toteavat, ovat saa-



Kyseenalaisten  
julkaisukanavien lukumäärä  
olisi siis näiden lähteiden  
valossa yli viisinkertaistunut  
kymmenessä vuodessa  
– mutta kenen  
kustannuksella?

listajalehdet Suomen näkökulmasta kuitenkin melko marginaalinen ilmiö.

### Miksi saalistajalehdissä julkaistaan?

vatko saalistajalehdissä julkaisevat tutkijat sitten lähinnä tulleet huijatuiksi vai pikemminkin pyrkineet tietoisesti paisuttamaan ansioluetteloaan? Tutkimustietoa asiasta on toistaiseksi vähän, ja nekin tutkimukset, joita on tehty, kärsivät usein vinoumista: saalistajalehdissä julkaisevat tutkijat kun eivät yleensä (ja ymmärrettävästi) ole halukkaita vastaamaan kyselyihin ja jos ovatkin, pyrkivät tyypillisesti kaunistelemaan vastauksiaan. (Kolata 2017; Cobey et al. 2019.)

Noin 70 % Kurtin (2018) haastattelemissa, etupäässä Lähi-Idässä ja Etelä-Aasiassa työskennelleistä tutkijoista kertoi joka tapauksessa olleensa autuaan tietämättömiä siitä, että kyseessä oli saalistajalehti – tai että tällaisia lehtiä ylipäättään oli olemassa. Tietämättömyyteen vetosivat myös useimmat Cobeyn et al. (2019) haastattelemissa biolääketieteen tutkijoista, joista vain 3,9 % kertoi olleensa tietoisia lehden saalistajaluonteesta.

Samaan aikaan monet saalistajalehtien asiakkaita kuitenkin ilmaisivat turhautumisensa perinteisiin lehtiin, joiden ongelmaksi nähtiin paitsi pitkät julkaisuajat, myös liian kriittinen, länsimaisia tutkijoita suosiva vertaisarviointi sekä englannin kieleen kohdistuneet vaatimukset. Omia mah-

dollisuuksia julkaista läntisissä lehdissä pidettiin vähäisinä, ja kun paine kansainvälisten julkaisujen tuottamiseen toisaalta oli kova, katsottiin saalistajalehtien tarjoavan kustannustehokkaan keinon julkaise tai kuole -kulttuurissa selviämiseen. (Cobey et al. 2019. Ks. myös Kurt 2018; Shehata & Elgllab 2018.)

Kuvaavaa myös on, että vain 5 % Cobeyn et al. (2019) kyselyyn vastanneista kertoi organisaationsa ryhtyneen toimenpiteisiin epäilyttäviissä lehdissä tapahtuvan julkaisemisen kitkemiseksi. Tästä epäilemättä myös johtuu, että 2/3 vastaajista ei kokenut mainitun kaltaisissa lehdissä julkaisemisen sisältävän minkäänlaisia riskejä, kun taas esimerkkejä uraansa saalistajalehtien avulla edistäneistä kollegoista listattiin runsaasti. Kaikki tämä käy yksiin Shenin ja Björkin (2015) esittämän hypoteesin kanssa:

*Monista muista [saalistaja-]ilmiöstä kirjoittaneista poiketen katsomme, ettei useimpia kirjoittajia välttämättä ole huijattu julkaisemaan saalistajalehdissä: he ovat todennäköisesti lähettäneet artikkelinsa hyvinkin tietoisina lehden luonteesta ja ottaneet tietoisien riskin, etteivät heidän julkaisuluetteloitaan arvioivat asiantuntijat vaivaudu yksityiskohtaisesti tarkistaman lehden tietoja... [Y]liopistot ja rahoittajat, jotka painottavat "kansainvälisten" julkaisujen määrää tutkijoita evaluoidessaan mutta eivät kuitenkaan monitoroi kyseisten lehtien laatua, ovat osaltaan vastuussa tämän tyyppisen julkaisutoiminnan noususta.*

Johtopäätökseksi siis jää, että vaikka saalistajalehtien uhreiksi ajaututaan usein vahingossa, on myös lehtien tietoinen hyväksikäyttö toisaalta yleistä, etenkin jos asiaa katsoo globaalista näkökulmasta. Pelkkä valistus tai epärehellisten tutkijoiden leimaaminen eivät myöskään riitä vastaukseksi saalistajalehtien muodostamaan haasteeseen, vaan ilmiön kitkeminen edellyttää sitä kannattelevien rakenteiden purkamista. Tarvitaan siis arviointi- ja rekrytointikriteerien uudistamista sekä luotettavaa, jatkuvasti päivittyvää mekanismia kyseenalaisten julkaisukanavien tunnistamiseksi. (Frandsen 2018; Patwardhan 2019.)

### Listoista kättä pidempää

**J**ulkaisukanavien arvioimista helpottamaan on kehitetty erilaisia listoja, joista valkoiset keskittyvät luotettaviin julkaisukanaviin, mustat epäilyttäviin. Kolmantena työkaluna ovat erilaiset tarkistuslistat kuten *Think.Check.Submit* (<https://thinkchecksubmit.org/>), joiden avulla kirjoittajia opastetaan erottamaan luotettavia julkaisukanavia epäilyttävistä.

Valkoisista listoista tunnetuimpia on *Directory of Open Access Journals* (DOAJ), jonka ohella OA-kustantamisen laatua pyrkii kohentamaan kustantajille suunnattu OASPA (*Open Access Scholarly Publishers Association*). *Molempien jäsenyyden edellytyksenä on avoimen julkaisemisen hyvien käytäntöjen noudattaminen*. Arviointikriteerit sisältävät useita vaatimuksia vertaisar-

vionnin järjestämisestä käytäntöjen läpinäkyvyyteen, mutta tarkasta seulasta huolimatta valkoisille listoille saattaa eri syistä päätyä myös epäilyttäviä julkaisukanavia (Strinzel et al. 2019, 13).

Mustista listoista tunnetuin on – tai oli – Jeffrey Beallin ylläpitämä saalistajajulkaisulista, jonka Beall joutui sulkemaan vuonna 2017 työnantajansa painostuksesta (Beall 2017), mutta joka on kuitenkin jatkanut toimintaansa anonyymien ylläpitäjän voimin (Strinzel et al. 2019, 2). Uudempaa tulokasta edustaa Cabell's Scholarly Analyticin vuonna 2017 perustama, Beallin listaan pohjautuva lista, joka on tosin saatavissa vain maksullisena palveluna. Beallin listaan verrattuna Cabellin mustan listan etuna ovat kuitenkin lehtikohtaiset arviot ja se, että listalla huomioidaan myös tilausmaksulliset julkaisukanavat. Tämäkin on tärkeää, sillä kuten Smith (2017, 2) toteaa, saalistajamainen toiminta ei koske ainoastaan OA-julkaisijoita.

Cabellin listan hyvänä puolena on myös puutteiden ryhmittely vakaviin (*severe*), keskinkertaisiin (*moderate*) ja vähäisiin (*minor*). Näistä vakaviin luetaan esimerkiksi väärän ISSN-tunnuksen ilmoittaminen, selkeät todisteet vertaisarvioinnin puutteesta sekä yllättävien APC-maksujen periminen. Vähäisiä puutteita ovat muun muassa kielellinen kömpelyys ja verkkosivujen heikkous (<https://www2.cabells.com/blacklist-criteria>). Pelkän tanke-roenglannin vuoksi Cabellin listalle ei kuitenkaan näytetä joutuvan, vaan

puutteita on tavallisesti useita. Saalistaja-termin käyttöön liittyvää debattia on siis oletettavasti seurattu ja pyritty erottelemaan kriteereissä tarkoituksellinen petollisuus heikosta laadusta.

Sekä mustien että valkoisten listojen on todettu kärsivän samankaltaisista ongelmista: listoille yhtäältä päätyy sinne kuulumattomia lehtiä, samalla kun sieltä puuttuu sinne kuuluvia julkaisukanavia (Smith 2017, 5, Teixeira da Silva 2018, 782, Olijhoek 2019, Strinzel et al. 2019). Tyypillistä myös on, että listoilla painottuvat helposti todennettavat kriteerit, kun taas hankalammin arvioitavat ulottuvuudet, kuten vertaisarviointi, huomioidaan vähemmän kattavasti (Strinzel et al. 2019, 14). Edelleen ongelmallisina on pidetty listojen arviointikriteerien läpinäkyvättömyyttä, henkilökohtaisia vinoumia sekä tekijöille ja kustantajille aiheutuvaa mainehaittaa (Olijhoek 2019, Teixeira da Silva 2018).

Listojen korvaajiksi on ehdotettu esimerkiksi julkaisukanavan kyseenalaisuuden arvioimista todennäköisyysmallin avulla (Teixeira da Silva 2018) tai kyseenalaisten julkaisukanavien tunnistamista joukkoistamalla (Smith 2017). Suomessa Helsingin yliopiston kirjastossa on kehitetty kiinnostava ja käyttökelpoinen malli OA-kustantajien evaluointiin (Holopainen, Kuusela & Roinila 2018), minkä lisäksi myös monet muut kirjastot ovat tuottaneet julkaisukanavien valintaa koskevia ohjeistuksia. Työkaluina nämä mallit ovat kuitenkin mustia ja valkoisia listoja

työlämpiä, mikä todennäköisesti myös selittää listojen suosiota niihin kohdistuvasta kritiikistä huolimatta. Listojen puolustukseksi voi myös todeta, että ne sisältävät tietoa *todennäköisesti* epäilyttävistä tai *todennäköisesti* luotettavista julkaisukanavista, vaikka tarkan rajan vetäminen onkin vaikea (Strinzel et al. 2019, 13–14).

### Kyseenalaiset julkaisukanavat julkaisuforumissa

**K**uten aikaisemmin jo todettiin, saalistajalehdissä julkaiseminen tuntuisi painottuvan maihin, joiden akateeminen kulttuuri suosii määrää laadun kustannuksella – ja olevan harvinaisempaa maissa, joissa tutkimusjulkaisujen ja erilaisten julkaisukanavien laatua seurataan aktiivisesti.

Suomessa tällaisena laadunvarmistusjärjestelmänä toimii Tieteellisten seurain valtuuskunnan yhteydessä toimiva Julkaisufoorumi (JUFO). Julkaisufoorumi on julkaisukanavien ta-soluokitus, jossa 23 tieteenaloittaista asiantuntijapaneelia arvioi julkaisukanavien laatua. Paneeleilla on käytössään sekä luotettavina pidettyjen julkaisukanavien listauksia (DOAJ, Scopus, WoS, Norjan ja Tanskan vastaavat luokitukset) että musta lista (Cabellsin musta lista, DOAJ:sta poistettujen lista). Kaikista kanavista mainittuja tietoja ei kuitenkaan välttämättä ole saatavilla.

Julkaisuforumissa on myös kahteen otteeseen selvitetty, kuinka paljon kyseenalaisia kanavia Julkaisufoorumin ylläpitämälle julkaisukanavalistalle on

päätynyt. Vuonna 2015 vertailun pohjana käytettiin Beallin listaa, vuonna 2018 taas Cabellsin mustaa listaa ja DOAJ:sta poistettujen julkaisukanavien listaa. Mallia on haettu Antwerpenin yliopistossa toteutetuista, Flanderin alueen kyseenalaista julkaisemista koskevista vertailuista (Eykens, Guns & Engels 2018). Asiaa on selvitelty myös Ruotsissa, jossa vertailukohteina käytettiin Cabellsin ja DOAJ:n ohella myös iranilaisen terveyden ja lääketieteellisen koulutuksen ministeriön ylläpitämää mustaa listaa (Nelhans 2018).

Vuoden 2015 vertailu paljasti kaikkiaan 257 Beallin listalle kuulunutta, tieteellisellä perustasolla 1 ollutta julkaisukanavaa. Näistä tasolle 1 jäi 70 julkaisukanavaa. Vuoden 2018 vertailussa epäilyttäviä, tieteelliselle perustasolle kuuluneita julkaisukanavia taas löydettiin 81, joista tasolle 1 jäi kahdeksan lehteä. Kun huomioidaan, että vuonna 2018 julkaisukanavalista käsitti yhteensä yli 27 000 julkaisusarjaa, voidaan todeta, että kyseenalaisten julkaisukanavien osuus julkaisukanavalistan perustasolla on erittäin pieni, vuoden 2018 vertailussa 0,3 %. Julkaisufoorumin paneelit ovat siis onnistuneet tunnistamaan luotettavat julkaisukanavat varsin hyvin. (Pölönen & Savolainen 2019.)

## Varovaisuus on valttia

Vaikka saalistajalehdissä julkaiseminen on Suomen tapauksessa verrattain marginaalinen ilmiö, on epäilyttäviin kanaviin sekä ilmiön kehittymiseen kuitenkin syytä kiinnittää huomiota. Julkaisufoorumi seuraa saalistajalehtien esiintymistä listallaan säännöllises-

ti, joten valitessaan JUF0-tasoil-la 1–3 olevan lehden, tutkija päätyy todennäköisesti asioimaan luotettavan kustantajan kanssa. Kirjastojen ja tutkijoiden näkökulmasta hyödyllisiä, joskin edelleen

kiistanalaisia ovat myös erilaiset listat, samoin kuin *Think. Check. Submit*-tyyppiset ohjeistukset, jotka muodostavat erinomaisen lähtökohdan laadukkaan ja tiedeyhteisön intressejä palvelevan julkaisukanavan valintaan.

Saalistajajulkaiseminen ilmiönä tuskin tulee katoamaan ainakaan lähiaikoina, mutta esimerkiksi intialaisen akateemisen yhteisön viimeaikaiset toimet – tutkimusrahoittajien tukeman, säännöllisesti monitoroidun lehtilistan perustaminen sekä tutkijoiden arviointi- ja rekrytointikriteereiden uudistaminen – antavat aiheen toivoa, että petollisten lehtien toimintaa voidaan vähintäänkin suitsia, ellei kokonaan kitkeä (Patwardhan 2019). Norsukin syödään pala kerrallaan - ehkä sama pätee myös saalistajiin? ❖



## Lähteet

ALECCI, S. (2018) New international investigation tackles 'fake science' and its poisonous effects.

International Consortium of Investigative Journalists, 20.7. Haettu sivulta <https://www.icij.org/blog/2018/07/new-international-investigation-tackles-fake-science-and-its-poisonous-effects/> 30.8.2019

ANDERSON, R. (2015) Should we retire the Term "Predatory Publishing"? The Scholarly Kitchen, May 11, 2015. Haettu sivulta <https://scholarlykitchen.sspnet.org/2015/05/11/should-we-retire-the-term-predatory-publishing/> 19.8.2019

BAGUES, M.; SYLOS-LABINI M. & ZINOVYEVA, N. (2019) A walk on the wild side: 'Predatory' journals and information asymmetries in scientific evaluations. *Research Policy* Volume 48, Issue 2, March 2019, Pages 462–477. Haettu sivulta <https://doi.org/10.1016/j.respol.2018.04.013> 30.8.2019

BAUER, P. et al (2018) Das Scheingesäft. *Süddeutsche Zeitung Magazin*, 19.7.2018. Haettu sivulta <https://projekte.sueddeutsche.de/artikel/wissen/angriff-auf-die-wissenschaft-e398250/?reduced=true> 30.8.2019.

BEALL, J. (2013) Five Predatory Mega-Journals: A Review. *The Charleston Advisor*, 2013, vol. 14, n. 4, pp. 20–25. Haettu sivulta <https://doi:10.5260/chara.14.4.20> 30.8.2019

BEALL, J. (2017) What I learned from predatory publishers. *Biochemica Medica*, 2017;27(2):273–278. Haettu sivulta <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5493177/> 19.8.2019

COBEY, K. et. al (2018) What is a Predatory Journal? A Scoping Review. *F1000Research* vol. 7 1001. 4 Jul. 2018. Haettu sivulta <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC6092896/> 30.8.2019

COBEY, K.; GRUDNIEWICZ, A. & LALU, MM. et al. Knowledge and motivations of researchers publishing in presumed predatory journals: a survey. *BMJ Open* 2019;9:e026516. doi:10.1136/bmjopen-2018-026516

ERIKSSON, S. & HELGESSON, G. (2018) The false academy: predatory publishing in science and bioethics. *Med Health Care Philos.* 2017; 20(2): 163–170. Haettu sivulta <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5487745/> 30.8.2019.

EYKENS, J.; GUNS, R. & ENGELS, T. (2018) Comparison of VABB-SHW version IX with Cabells Journal Blacklist and Directory of Open Access Journals. Report to the Authoritative Panel 6 December 2018. Haettu sivulta <https://repository.uantwerpen.be/docman/irua/8cd8d5/157109.pdf> 26.8.2019



- FRANSEN, T. F. (2019) Why do researchers decide to publish in questionable journals? A review of the literature. *Learned Publishing* 2019; 32: 57–62. Haettu sivulta <https://doi.org/10.1002/leap.1214> 26.8.2019
- HOLOPAINEN, M.; KUUSELA, M. & ROINILA, M. (2018) Open access -kustantajien evaluointi tieteellisen kirjaston näkökulmasta. *Informaatiotutkimus*, 37(1). <https://doi.org/10.23978/inf.70192>
- KOLATA, G. (2017) Many Academics Are Eager to Publish in Worthless Journals. *the New York Times* 30.10. Haettu sivulta <https://www.nytimes.com/2017/10/30/science/predatory-journals-academics.html> 30.8.2019
- KURT, S. (2018), Why do authors publish in predatory journals?. *Learned Publishing*, 31: 141–147. doi:10.1002/leap.1150
- LAINE, C. & WINKER, M. A. (2017). Identifying predatory or pseudo-journals. *Biochemia medica*, 27(2), 285–291. Haettu sivulta <https://doi.org/10.11613/BM.2017.031> 30.8.2019
- MACHACEK, V. & SRHOLEC, M. (2018) Predatory journals in Scopus (IDEA, 2017); Haettu sivulta <http://go.nature.com/2wd3es7> 30.8.2019
- NELHANS, G. (2018). Questionable publishing in Swedish Academia. Conference paper. 23rd Nordic Workshop on Bibliometrics and Research Policy 2018, Borås, November 2018.
- OLIJHOEK, T. (2019) Quality of DOAJ listed journals. DOAJ:n blogi, 25.2.2019. Haettu sivulta <https://blog.doaj.org/2019/02/25/quality-of-doaj-listed-journals/> 19.8.2019
- PATWARDHAN, B. (2019) India strikes back against predatory journals. *Nature* 571, 7 (2019). Haettu sivulta <https://www.nature.com/articles/d41586-019-02023-7> 29.8.2019
- PISANSKI, K.; SOROKOWSKI, P.; KULCZYCKI, E. & SOROKOWSKA, A. (2017) Predatory journals recruit fake editor. *Nature* 543, 481–483 (23 March 2017). doi:10.1038/543481a. <https://www.nature.com/news/predatory-journals-recruit-fake-editor-1.21662>
- PRASAD, R. (2019) Hyderabad-based OMICS fined \$50 million for 'unfair, deceptive business practices'. *The Hindu* 3.4. Haettu sivulta <https://www.thehindu.com/sci-tech/science/hyderabad-based-omics-fined-50-million-for-unfair-deceptive-business-practices/article26724904.ece> 30.8.2019
- ROINILA, M. (2016) OA-julkaisemisen peruskäsitteitä. Niin & Näin 1/16. Haettu sivulta <https://netn.fi/artikkeli/oa-julkaisemisen-peruskasitteita> 30.8.2019
- SANDELL, M. (2018) Kun tutkijan sähköpostiin tupsahtaa kymmenittäin houkuttelevia julkaisutarjouksia, on syytä laittaa jäitä tohtorinhattuun – huijarien määrä kasvaa koko ajan. *Yle Uutiset* 25.6. <https://yle.fi/uutiset/3-10245212>

SHEHATA, A. M. & ELGLLAB, M. F. (2018), Where Arab social science and humanities scholars choose to publish: Falling in the predatory journals trap. *Learned Publishing*, 31: 222-229. doi:10.1002/leap.1167

SAVOLAINEN, E. & PÖLÖNEN, J. (2019). Kyseenalaisia julkaisukanavia arvioitiin uudelleen Julkaisufoorumissa. *Tieteessä tapahtuu*, 37(4). Haettu sivulta <https://journal.fi/tt/article/view/82817> 19.8.2019

SHEN, C. & BJÖRK, B-C (2015) 'Predatory' open access: a longitudinal study of article volumes and market characteristics. *BMC Medicine* (2015) 13:230. Haettu sivulta <https://doi.org/10.1186/s12916-015-0469-2> 19.8.2019

SMITH, K. (2017) Examining publishing practices: moving beyond the idea of predatory open access. *Insights*, 30(3), November 2017. Haettu sivulta <https://insights.uksg.org/articles/10.1629/uksg.388/> 19.8.2019

STRINZEL, M.; SEVERIN, A.; MILZOW, K.; EGGER, M. (2019) Blacklists and whitelists to tackle predatory publishing: a cross-sectional comparison and thematic analysis. *mBio*, 2019 Volume 10 Issue 3. Haettu sivulta <https://mbio.asm.org/content/10/3/e00411-19> 19.8.2019

STROMBERG, J. (2014) "Get Me Off Your Fucking Mailing List" is an actual science paper accepted by a journal. *Vox Media*. Haettu sivulta <https://www.vox.com/2014/11/21/7259207/scientific-paper-scam> 30.8.2019

TEIXEIRA DA SILVA, J. (2018) What value do journal whitelists and blacklists have in Academia? *The Journal of Academic Librarianship* 44(2018)781-792. Haettu sivulta <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0099133318302490> 19.8.2019

WALLACE, F. & PERRI, T. (2018) Economists behaving badly: publications in predatory journals. *Scientometrics* vol. 115(2), pages 749-766, May.

XIA, J. et al. (2015) Who Publishes in Predatory Journals. *Journal of the Association for Information Science and Technology* Volume66, Issue7 July 2015 Pages 1406-1417. Haettu sivulta <https://asistdl.onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1002/asi.23265#pane-pcw-details> 30.8.2019

### Kirjoittajat:

TIMO VILÉN  
Tietoasiantuntija  
FinELib, Kansalliskirjasto  
timo.vilen@helsinki.fi

Orcid-id: <https://orcid.org/0000-0003-0324-2489>

EEVA SAVOLAINEN  
Suunnittelija  
Julkaisufoorumi,  
Tieteellisten seurain valtuuskunta  
eeva.savolainen@tsv.fi